

Arrest

nr. 326 410 van 9 mei 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 10 januari 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 december 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 24 maart 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 1 april 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren te Bogota op (...). U bent ongehuwd en heeft geen kinderen. Sinds u jong was verhuisde u vaak doorheen Bogota door de problemen van uw moeder.

Uw moeder was advocate voor FARC-gedetineerden doorheen 2015. Door haar job in de gevangenis werden u en uw familie bedreigd. Uw moeder werd telefonisch bedreigd, lastig gevallen op Facebook en ook fysiek bedreigd door bendeleden. U werd door deze problemen in 2015 ook bedreigd via Facebook. Uw moeder ondernam de nodige stappen en diende klacht in met betrekking tot deze problemen. De Colombiaanse autoriteiten gaven jullie veiligheidsaanbevelingen die u nauwgezet volgde en uw moeder stopte uiteindelijk met haar werk in de gevangenis. De bedreigingen namen geleidelijk aan af doorheen 2016 en 2017 en in

2019 deden deze bedreigingen zich niet meer voor. U kon uw studies afmaken doorheen die tijd en behaalde een universitair diploma. U begon te werken in een callcenter en nam de bus naar het werk.

Op 2 oktober 2023 wachtte u zoals gewoonlijk op de bus om naar het werk te gaan tot u een man tegen u aan voelde leunen. Deze man eiste al het geld dat u bij had, begon u te duwen en u te bedreigen als u het geld niet afgaf. Een vrouw die ook op de bus wachtte, trok u bij zich en jullie stapten samen de bus op. De man stapte ook de bus op en schreeuwde voor iedereen dat u veel geld had en bedreigde u om vervolgens op de noodknop te duwen en af te stappen. De daarop volgende dag ging u terug naar het werk met de bus,.

4 oktober ging u terug naar het werk met de bus en had u een collega gevraagd om mee te gaan omdat u bang was. U en uw vriendin stapten in de avond op de bus en zaten samen, rustig op de bus tot een man over jullie heen gebogen stond. De man riep dat hij El Gato was en dat hij jullie zou vermoorden, aangezien jullie veel geld hebben. De man stapte erna van de bus door de deuren te forceren.

U ging doorheen oktober nog steeds met de bus naar het werk tot u begin november met telewerken kon beginnen.

Op 16 december 2023 vertrok u uit Colombia en kwam u de volgende dag aan in België. U diende uw verzoek tot internationale bescherming in op 19 december 2023.

Ter staving van uw relaas legt u identiteitsdocumenten neer waaronder uw Colombiaanse paspoort. Vervolgens legt u nog documenten neer om uw goede zeden aan te tonen. Onder deze documenten valt een achtergrond controle waarin staat dat u geen correctionele sancties tegen u heeft lopen en dat u nergens gerapporteerd staat bij de Colombiaanse autoriteiten. Daaropvolgend legt u ook een USB-stick neer waarop een audiobestand staat van een bedreiging die uw mama ontving in 2015. U legt ook nog klachten en aanbevelingen neer van de problemen uit 2015 waaronder: politionele veiligheidsaanbevelingen, een brief van het ministerie van Defensie, een brief aan de Fiscalia, een doorverwijzingsbrief van Justitie, de toewijzingen van de zaak naar een ander departement en ten slotte een antwoord van de ombudsman. Ten slotte legt u de klacht neer die u bij de Fiscalia indiende op 9 november 2023. Na het persoonlijk onderhoud liet u via uw advocaat nog documenten overmaken aangaande het werk van uw moeder als advocaat.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Uit het persoonlijk onderhoud komt er concreet naar voren dat u samen met uw moeder bedreigd wordt door paramilitairen vanwege haar voormalige werk als advocaat voor FARC-leden in 2015. Hoewel deze bedreigingen ophielden in 2019 werd u in oktober 2023 plots opnieuw bedreigd (NPO, p. 6, p. 7 en p. 9).

Wat betreft de problemen die u en uw moeder zouden hebben gekend tussen 2015 en 2018 dient vooreerst opgemerkt te worden dat u hiervan geen bewijzen neerlegt. U stelt dat uw moeder als advocaat werkte voor FARC-leden en hen verdedigde en hen uit de gevangenis haalde (NPO, p. 7). Uw moeder en u werden bedreigd via de telefoon en Facebook. Ze zeiden dat doordat uw moeder voor de guerrilla werkte zij het rivaliserende kamp een gunst verschuldigd was en drugs en wapens moest smokkelen in de gevangenis voor hen. Jullie kregen uiteindelijk politiebescherming. Deze bedreigingen liepen door tot in 2018 waarna ze stopten. In 2019 kwamen er geen bedreigingen meer (NPO, p. 9). Gezien uw moeders profiel als advocaat kan verwacht worden dat u deze problemen op overtuigende manier weet te documenteren. Echter, wat betreft de precieze aard van de problemen legt u slechts één enkele brief van april 2015, geschreven door uw moeder en gericht aan de Fiscalia, neer. Hierin wordt echter geen enkele melding gemaakt van haar werk als advocaat voor leden van de FARC, noch over de eis om drugs en wapens te smokkelen voor een rivaliserende groepering. Hierin wordt melding gemaakt van bedreigingen door een privédetective, ingehuurd door de partner van iemand die uw moeder strafrechtelijk vervolgde vanwege een geldkwestie. Uw moeder geeft in haar brief ook aan te denken dat deze bedreigingen evengoed afkomstig zouden kunnen van haar

eigen ex-partner. Dat het door u neergelegde document niets vermeldt over de problemen zoals u ze beschrijft doet ernstig twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Dat u evenmin iets weet neer te leggen over alle bedreigingen die u en uw familie sinds deze brief van april 2015 jarenlang zouden hebben moeten doorstaan doet verder twijfelen aan uw vluchtrelaas.

Bovendien komt de handelswijze van jullie belagers zoals naar voren komt in uw verklaringen uiterst vreemd over. Zo zouden zij concreet eisen van uw moeder dat zij wapens en drugs in de gevangenis zou smokkelen. Echter, uw moeder doet dit niet en stopt met haar werk in de gevangenis. De volgende jaren worden jullie dan steeds bedreigd via de telefoon of in persoon, tot deze bedreigingen pas in 2019 ophouden. Dat een rivaliserende groepering van het FARC het op jullie gemunt zou hebben maar uw moeder hun eis om wapens en drugs te smokkelen negeert en zij louter verbale bedreigingen uiten als gevolg hiervan is opmerkelijk. Dat zij dit vervolgens op regelmatige basis volhouden gedurende een viertal jaar, zonder dat hier verder nog enig gevolg aan gegeven wordt en zonder dat deze groepering hier schijnbaar enig voordeel uit haalt, houdt volstrekt geen steek.

Ook wat betreft de incidenten in oktober 2023 zijn uw verklaringen vaag en weinig overtuigend. Sinds 2019 waren er geen bedreigingen meer. Het is vreemd dat uit uw beschrijving van de incidenten in oktober 2023 nergens een link blijkt te bestaan met deze eerdere problemen van 2015. Uw belagers bleken enkel uit op geld en hebben niets gezegd dat betrekking had op uw moeders werk of hun eigen eis in 2015 (NPO, p. 8).

Het is ook vreemd dat zij sinds 2019 met de bedreigingen stopten en in 2023 plots terug begonnen. Gevraagd waarom de groepering in 2023 terug begon met deze bedreigingen, kon u geen verklaring bieden en gist u louter dat het mogelijks met de lockdown te maken zou kunnen hebben (NPO, p. 17). Dit kan vanzelfsprekend niet overtuigen, al was het maar omdat er al in 2019 geen bedreigingen meer voorvielen.

Het is ook opmerkelijk dat enkel u lastig werd gevallen en uw moeder niet, aangezien uw moeder de hoofdreden van het probleem in 2015 was. Dat de groepering na vier jaar u terug zou bedreigen voor de problemen van uw moeder, zonder uw moeder ooit te benaderen, is heel vreemd. Gevraagd waarom uw moeder niet benaderd werd en u wel kan u geen verklaring bieden (NPO, p. 18).

Dat u uw belagers na deze incidenten in oktober nooit meer zag, terwijl er de mogelijkheid was, aangezien u nog een maand lang met de bus naar het werk nam, doet verdere twijfels rijzen aangaande deze problemen.

Het gedrag dat u in de daarop volgende maanden stelde, rijmt niet met een vrees, wat afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw problemen. U verklaart dat u na de tweede bedreiging in oktober nog bleef werken en de bus naar het werk bleef nemen (NPO, p. 11). Gevraagd welke voorzorgsmaatregelen u nam aangezien u nog een hele maand de bus naar het werk nam, verklaart u dat u altijd in het gezelschap van collega's de bus nam (NPO, p. 14). Louter met een collega de bus nemen komt weinig overtuigend over indien u daadwerkelijk zou vrezen voor repercussies door gewapende groeperingen, die zich immers bezwaarlijk zouden laten tegenhouden door een collega van u. Gevraagd waarom u geen andere voorzorgsmaatregelen nam zoals diezelfde bus niet meer te nemen, verklaart u dat u enkel de bus kon nemen want de taxi is relatief duur (NPO, p. 14). Ook deze loutere verklaringen overtuigen niet indien u daadwerkelijk geloofde dat uw leven in gevaar was. Hierbij aansluitend verklaart u eerder dat u reeds ervaring had met de veiligheidsmaatregelen die de politie voorstelt, door de situatie in 2015, waaronder frequent verhuizen (NPO, p. 7 en p. 9). Gevraagd of u deze veiligheidsmaatregel toepaste, verklaart u dat u niet verhuisde (NPO, p. 12). Gevraagd waarom u niet verhuisde, verklaart u dat u nog maar net verhuisd was en dat verhuizen moeilijk is in Colombia aangezien er veel papieren voor nodig zijn (NPO, p. 12). Dit is vanzelfsprekend weinig overtuigend. Dat u niet wou verhuizen uit praktische redenen, rijmt bezwaarlijk met een vrees. Ten slotte verklaart u dat u de mannen nooit meer tegen kwam aangezien u nooit meer alleen probeerde zijn op de bus en niet meer buitenshuis te komen (NPO, p. 15). Echter verklaart u daarna dat u enkel nog naar drukke plekken ging zodat u zou opgaan in de massa (NPO, p. 17). Dat u überhaupt naar drukke plekken gaat -gezien uw vrees- terwijl u eerder verklaarde niet naar buiten te gaan, is vreemd. Al deze aspecten wijzen bezwaarlijk op een vrees gezien de situatie die u aanhaalt.

Verder dient opgemerkt te worden dat uw beschrijving van deze incidenten zelf weinig aannemelijk overkomen. U verklaart dat de mannen telkens zelf van de bus stapten nadat ze u bedreigd hadden (NPO, p. 14 en p. 15). De eerste man die u bedreigde op 2 oktober schreeuwde voor de hele bus dat u moest betalen om dan plots de noodrem in te schakelen en af te stappen. De man die u op 4 oktober bedreigde riep eveneens bedreigingen doorheen de bus waarna hij bij de volgende halte uitstapte zonder verdere gevolgen (NPO, p. 8). Dat deze mannen geld eisten van u maar vervolgens telkens gewoon weer van de bus stapten zonder meer houdt maar weinig steek, zeker gezien nergens uit uw beschrijving van deze incidenten blijkt dat zij nog andere bedoelingen zouden hebben gehad.

Bovenstaande vaststellingen maken dat geen geloof kan worden gehecht aan de problemen van u en uw moeder met gewapende groeperingen.

Aangaande de bedreiging zoals uiteengezet wordt in de brief van uw moeder, met bijbehorende audiofragment, en het verdere verloop van deze problemen in 2015, waarover u nog andere documenten neerlegt (zie stukken 7 tot en met 12), dient nog opgemerkt te worden dat het loutere feit dat uw moeder in 2015 ooit een bedreiging heeft gekregen vanwege de partner van iemand bij wiens strafrechtelijk proces zij betrokken was is onvoldoende om aan te tonen dat u heden persoonlijk een vrees voor vervolging zou hebben of een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Dit wordt bevestigd door het feit dat uw moeder zelf nog steeds in Colombia woont en het goed met haar gaat (verklaring DVZ, vraag 13 en NPO, p. 6).

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Colombia te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De documenten die u neerlegt kunnen niet tot een andere appreciatie leiden. Uw paspoort heeft betrekking op uw identiteit en herkomst die hierop zich niet onmiddellijk betwist worden. De documenten die u neerlegt met betrekking tot uw goede zeden, tonen enkel aan dat u geen strafbare feiten pleegde in Colombia en dat er geen correctionele maatregelen tegen u lopen. Wat betreft de klacht die u indiende in november 2023, een maand na de beweerde feiten van 2 en 4 oktober, dient opgemerkt dat deze louter een representatie is van uw eigen verklaringen en op geen enkele manier een bewijs vormen van de waarheidsgetrouwheid ervan. Na het persoonlijk onderhoud liet u via uw advocaat nog een bundel documenten overmaken. Deze documenten hebben betrekking op het werk van uw moeder als advocaat (NPO, p. 17, zie ook begeleidende email advocaat). Het loutere feit dat uw moeder als advocaat werkt of gewerkt heeft wordt op zich niet onmiddellijk betwist maar doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen aangaande de problemen uit 2015, noch aangaande deze uit 2023.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC.

Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de “UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia” van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebelligroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het **platteland** en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook **gemeenrechtelijke criminaliteit**, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat zich voordoet als het enige middel voert verzoekende partij de schending aan van de volgende bepalingen “Schending van artikel 48/3 en artikel 48/4 Vreemdelingenwet en van artikel 1 van de Conventie van Genève in samenhang met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel alsook in samenhang met artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen”.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoekster evenmin als vluchteling erkennen of haar de subsidiaire beschermingsstatus toekennen. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

“Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Uit het persoonlijk onderhoud komt er concreet naar voren dat u samen met uw moeder bedreigd wordt door paramilitairen vanwege haar voormalige werk als advocaat voor FARC-leden in 2015. Hoewel deze bedreigingen ophielden in 2019 werd u in oktober 2023 plots opnieuw bedreigd (NPO, p. 6, p. 7 en p. 9).

Wat betreft de problemen die u en uw moeder zouden hebben gekend tussen 2015 en 2018 dient vooreerst opgemerkt te worden dat u hiervan geen bewijzen neerlegt. U stelt dat uw moeder als advocaat werkte voor FARC-leden en hen verdedigde en hen uit de gevangenis haalde (NPO, p. 7). Uw moeder en u werden bedreigd via de telefoon en Facebook. Ze zeiden dat doordat uw moeder voor de guerrilla werkte zij het rivaliserende kamp een gunst verschuldigd was en drugs en wapens moest smokkelen in de gevangenis voor hen. Jullie kregen uiteindelijk politiebescherming. Deze bedreigingen liepen door tot in 2018 waarna ze stopten. In 2019 kwamen er geen bedreigingen meer (NPO, p. 9). Gezien uw moeders profiel als advocaat kan verwacht worden dat u deze problemen op overtuigende manier weet te documenteren. Echter, wat betreft de precieze aard van de problemen legt u slechts één enkele brief van april 2015, geschreven door uw moeder en gericht aan de Fiscalia, neer. Hierin wordt echter geen enkele melding gemaakt van haar werk als advocaat voor leden van de FARC, noch over de eis om drugs en wapens te smokkelen voor een rivaliserende groepering. Hierin wordt melding gemaakt van bedreigingen door een privédetective, ingehuurd door de partner van iemand die uw moeder strafrechtelijk vervolgde vanwege een geldkwestie. Uw moeder geeft in haar brief ook aan te denken dat deze bedreigingen evengoed afkomstig zouden kunnen van haar eigen ex-partner. Dat het door u neergelegde document niets vermeldt over de problemen zoals u ze beschrijft doet ernstig twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Dat u evenmin iets weet neer te leggen over alle bedreigingen die u en uw familie sinds deze brief van april 2015 jarenlang zouden hebben moeten doorstaan doet verder twijfelen aan uw vluchtrelaas.

Bovendien komt de handelwijze van jullie belagers zoals naar voren komt in uw verklaringen uiterst vreemd over. Zo zouden zij concreet eisen van uw moeder dat zij wapens en drugs in de gevangenis zou smokkelen. Echter, uw moeder doet dit niet en stopt met haar werk in de gevangenis. De volgende jaren worden jullie dan steeds bedreigd via de telefoon of in persoon, tot deze bedreigingen pas in 2019 ophouden. Dat een rivaliserende groepering van het FARC het op jullie gemunt zou hebben maar uw moeder hun eis om wapens en drugs te smokkelen negeert en zij louter verbale bedreigingen uiten als gevolg hiervan is opmerkelijk. Dat zij dit vervolgens op regelmatige basis volhouden gedurende een viertal jaar, zonder dat hier verder nog enig gevolg aan gegeven wordt en zonder dat deze groepering hier schijnbaar enig voordeel uit haalt, houdt volstrekt geen steek.

Ook wat betreft de incidenten in oktober 2023 zijn uw verklaringen vaag en weinig overtuigend. Sinds 2019 waren er geen bedreigingen meer. Het is vreemd dat uit uw beschrijving van de incidenten in oktober 2023 nergens een link blijkt te bestaan met deze eerdere problemen van 2015. Uw belagers bleken enkel uit op geld en hebben niets gezegd dat betrekking had op uw moeders werk of hun eigen eis in 2015 (NPO, p. 8).

Het is ook vreemd dat zij sinds 2019 met de bedreigingen stopten en in 2023 plots terug begonnen. Gevraagd waarom de groepering in 2023 terug begon met deze bedreigingen, kon u geen verklaring bieden en gist u louter dat het mogelijks met de lockdown te maken zou kunnen hebben (NPO, p. 17). Dit kan vanzelfsprekend niet overtuigen, al was het maar omdat er al in 2019 geen bedreigingen meer voorvielen.

Het is ook opmerkelijk dat enkel u lastig werd gevallen en uw moeder niet, aangezien uw moeder de hoofdreden van het probleem in 2015 was. Dat de groepering na vier jaar u terug zou bedreigen voor de problemen van uw moeder, zonder uw moeder ooit te benaderen, is heel vreemd. Gevraagd waarom uw moeder niet benaderd werd en u wel kan u geen verklaring bieden (NPO, p. 18).

Dat u uw belagers na deze incidenten in oktober nooit meer zag, terwijl er de mogelijkheid was, aangezien u nog een maand lang met de bus naar het werk nam, doet verdere twijfels rijzen aangaande deze problemen.

Het gedrag dat u in de daarop volgende maanden stelde, rijmt niet met een vrees, wat afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw problemen. U verklaart dat u na de tweede bedreiging in oktober nog bleef werken en de bus naar het werk bleef nemen (NPO, p. 11). Gevraagd welke voorzorgsmaatregelen u nam aangezien u nog een hele maand de bus naar het werk nam, verklaart u dat u altijd in het gezelschap van collega's de bus nam (NPO, p. 14). Louter met een collega de bus nemen komt weinig overtuigend over indien u daadwerkelijk zou vrezen voor repercussies door gewapende groeperingen, die zich immers bezwaarlijk zouden laten tegenhouden door een collega van u. Gevraagd waarom u geen andere voorzorgsmaatregelen nam zoals diezelfde bus niet meer te nemen, verklaart u dat u enkel de bus kon nemen want de taxi is relatief duur (NPO, p. 14). Ook deze loutere verklaringen overtuigen niet indien u daadwerkelijk geloofde dat uw leven in gevaar was. Hierbij aansluitend verklaart u eerder dat u reeds ervaring had met de veiligheidsmaatregelen die de politie voorstelt, door de situatie in 2015, waaronder frequent verhuizen (NPO, p. 7 en p. 9). Gevraagd of u deze veiligheidsmaatregel toepaste, verklaart u dat u niet verhuisde (NPO, p. 12). Gevraagd waarom u niet verhuisde, verklaart u dat u nog maar net verhuisd was en dat verhuizen moeilijk is in Colombia aangezien er veel papieren voor nodig zijn (NPO, p. 12). Dit is vanzelfsprekend weinig overtuigend. Dat u niet wou verhuizen uit praktische redenen, rijmt bezwaarlijk met een vrees. Ten slotte verklaart u dat u de mannen nooit meer tegen kwam aangezien u nooit meer alleen probeerde zijn op de bus en niet meer buitenshuis te komen (NPO, p. 15). Echter verklaart u daarna dat u enkel nog naar drukke plekken ging zodat u zou opgaan in de massa (NPO, p. 17). Dat u überhaupt naar drukke plekken gaat -gezien uw vrees- terwijl u eerder verklaarde niet naar buiten te gaan, is vreemd. Al deze aspecten wijzen bezwaarlijk op een vrees gezien de situatie die u aanhaalt.

Verder dient opgemerkt te worden dat uw beschrijving van deze incidenten zelf weinig aannemelijk overkomen. U verklaart dat de mannen telkens zelf van de bus stapten nadat ze u bedreigd hadden (NPO, p. 14 en p. 15). De eerste man die u bedreigde op 2 oktober schreeuwde voor de hele bus dat u moest betalen om dan plots de noodrem in te schakelen en af te stappen. De man die u op 4 oktober bedreigde riep eveneens bedreigingen doorheen de bus waarna hij bij de volgende halte uitstapte zonder verdere gevolgen (NPO, p. 8). Dat deze mannen geld eisten van u maar vervolgens telkens gewoon weer van de bus stapten zonder meer houdt maar weinig steek, zeker gezien nergens uit uw beschrijving van deze incidenten blijkt dat zij nog andere bedoelingen zouden hebben gehad.

Bovenstaande vaststellingen maken dat geen geloof kan worden gehecht aan de problemen van u en uw moeder met gewapende groeperingen.

Aangaande de bedreiging zoals uiteengezet wordt in de brief van uw moeder, met bijbehorende audiofragment, en het verdere verloop van deze problemen in 2015, waarover u nog andere documenten neerlegt (zie stukken 7 tot en met 12), dient nog opgemerkt te worden dat het loutere feit dat uw moeder in 2015 ooit een bedreiging heeft gekregen vanwege de partner van iemand bij wiens strafrechtelijk proces zij betrokken was is onvoldoende om aan te tonen dat u heden persoonlijk een vrees voor vervolging zou hebben of een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Dit wordt bevestigd door het feit dat uw moeder zelf nog steeds in Colombia woont en het goed met haar gaat (verklaring DVZ, vraag 13 en NPO, p. 6).

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Colombia te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De documenten die u neerlegt kunnen niet tot een andere appreciatie leiden. Uw paspoort heeft betrekking op uw identiteit en herkomst die hierop zich niet onmiddellijk betwist worden. De documenten die u neerlegt met betrekking tot uw goede zeden, tonen enkel aan dat u geen strafbare feiten pleegde in Colombia en dat

er geen correctionele maatregelen tegen u lopen. Wat betreft de klacht die u indiende in november 2023, een maand na de beweerde feiten van 2 en 4 oktober, dient opgemerkt dat deze louter een representatie is van uw eigen verklaringen en op geen enkele manier een bewijs vormen van de waarheidsgetrouwheid ervan. Na het persoonlijk onderhoud liet u via uw advocaat nog een bundel documenten overmaken. Deze documenten hebben betrekking op het werk van uw moeder als advocaat (NPO, p. 17, zie ook begeleidende email advocaat). Het loutere feit dat uw moeder als advocaat werkt of gewerkt heeft wordt op zich niet onmiddellijk betwist maar doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen aangaande de problemen uit 2015, noch aangaande deze uit 2023.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat er in haar hoofde geen nood is aan internationale bescherming, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter in gebreke blijft. Zonder in detail in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing, dient de Raad na lezing van het verzoekschrift immers vast te stellen dat verzoekster niet aantoonde dat de motivering in de bestreden beslissing onredelijk of ontoereikend zou zijn. Verzoekster komt in wezen immers niet verder dan het louter volharden in eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij dan ook niet vermag voormelde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

Verzoekende partij stelt in het verzoekschrift een verklaring van haar moeder als advocaat (stuk 4) bij te brengen en geeft aan dat hierbij ook verwezen wordt naar de bijkomende bewijsstukken die de verklaring van haar moeder verder staven (stuk 5).

De Raad stelt vast dat het in niet gaat om een verklaring van verzoeksters moeder, maar dat het een eigen betoog van verzoekster betreft en waarbij verwezen wordt naar enkele persartikelen (stuk 4). Met een dergelijk algemeen betoog plaatst verzoekster de gedane concrete vaststellingen niet in een ander daglicht. Ook algemene informatie zoals persartikelen waarnaar verzoekster bij haar betoog naar verwijst, volstaat niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft, gelet op de concrete motieven van de bestreden beslissing, hieromtrent in gebreke. De Raad stelt verder vast dat de bijkomende bewijsstukken die verzoekster bijbrengt en die “de verklaring van haar moeder” zouden staven, niet vergezeld zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling, zodat deze stukken conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet in overweging worden genomen, aangezien de Raad geen kennis kan nemen van de precieze inhoud ervan, noch van een mogelijke link met verzoekster.

Wat betreft de stukken 1 en 3 gevoegd bij het verzoekschrift stelt de Raad vast dat deze stukken reeds aanwezig zijn in het administratief dossier en door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werden beoordeeld in de bestreden beslissing. De beoordeling van deze stukken is gesteund op pertinente motieven en deze worden voor de duidelijkheid hier hernomen:

“Echter, wat betreft de precieze aard van de problemen legt u slechts één enkele brief van april 2015, geschreven door uw moeder en gericht aan de Fiscalia, neer. Hierin wordt echter geen enkele melding gemaakt van haar werk als advocaat voor leden van de FARC, noch over de eis om drugs en wapens te smokkelen voor een rivaliserende groepering. Hierin wordt melding gemaakt van bedreigingen door een privédetective, ingehuurd door de partner van iemand die uw moeder strafrechtelijk vervolgde vanwege een geldkwestie. Uw moeder geeft in haar brief ook aan te denken dat deze bedreigingen evengoed afkomstig zouden kunnen van haar eigen ex-partner. Dat het door u neergelegde document niets vermeldt over de problemen zoals u ze beschrijft doet ernstig twifelen aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Dat u evenmin iets weet neer te leggen over alle bedreigingen die u en uw familie sinds deze brief van april 2015 jarenlang zouden hebben moeten doorstaan doet verder twifelen aan uw vluchtrelaas. (...)

Aangaande de bedreiging zoals uiteengezet wordt in de brief van uw moeder, met bijbehorende audiofragment, en het verdere verloop van deze problemen in 2015, waarover u nog andere documenten neerlegt (zie stukken 7 tot en met 12), dient nog opgemerkt te worden dat het loutere feit dat uw moeder in 2015 ooit een bedreiging heeft gekregen vanwege de partner van iemand bij wiens strafrechtelijk proces zij betrokken was is onvoldoende om aan te tonen dat u heden persoonlijk een vrees voor vervolging zou hebben of een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Dit wordt bevestigd door het feit dat uw moeder zelf nog steeds in Colombia woont en het goed met haar gaat (verklaring DVZ, vraag 13 en NPO, p. 6).(...)

De documenten die u neerlegt kunnen niet tot een andere appreciatie leiden. Uw paspoort heeft betrekking op uw identiteit en herkomst die hierop zich niet onmiddellijk betwist worden. De documenten die u neerlegt

met betrekking tot uw goede zeden, tonen enkel aan dat u geen strafbare feiten pleegde in Colombia en dat er geen correctionele maatregelen tegen u lopen. Wat betreft de klacht die u indiende in november 2023, een maand na de beweerde feiten van 2 en 4 oktober, dient opgemerkt dat deze louter een representatie is van uw eigen verklaringen en op geen enkele manier een bewijs vormen van de waarheidsgetrouwheid ervan. Na het persoonlijk onderhoud liet u via uw advocaat nog een bundel documenten overmaken. Deze documenten hebben betrekking op het werk van uw moeder als advocaat (NPO, p. 17, zie ook begeleidende email advocaat). Het loutere feit dat uw moeder als advocaat werkt of gewerkt heeft wordt op zich niet onmiddellijk betwist maar doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen aangaande de problemen uit 2015, noch aangaande deze uit 2023.”

Verzoekster komt niet verder dan de stelling dat zij audiofragmenten bijbracht die de bedreigingen uit 2015 en de daaropvolgende feiten motiveren en meent dat zij wegens het gebrek aan inspanning door de overheid om bescherming te bieden geen andere handelingen kon stellen, doch brengt geen concrete elementen bij die deze beoordeling in een ander licht zou kunnen stellen.

Wat betreft de volgende motivering “Bovendien komt de handelwijze van jullie belagers zoals naar voren komt in uw verklaringen uiterst vreemd over. Zo zouden zij concreet eisen van uw moeder dat zij wapens en drugs in de gevangenis zou smokkelen. Echter, uw moeder doet dit niet en stopt met haar werk in de gevangenis. De volgende jaren worden jullie dan steeds bedreigd via de telefoon of in persoon, tot deze bedreigingen pas in 2019 ophouden. Dat een rivaliserende groepering van het FARC het op jullie gemunt zou hebben maar uw moeder hun eis om wapens en drugs te smokkelen negeert en zij louter verbale bedreigingen uiten als gevolg hiervan is opmerkelijk. Dat zij dit vervolgens op regelmatige basis volhouden gedurende een viertal jaar, zonder dat hier verder nog enig gevolg aan gegeven wordt en zonder dat deze groepering hier schijnbaar enig voordeel uit haalt, houdt volstrekt geen steek.” geeft verzoekster enkel aan dat verwerende partij schijnbaar fysieke bedreigingen van grotere waarde inschat dan psychologische bedreigingen. De Raad merkt hierbij op dat de ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het Commissariaat-generaal moet niet bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn. Ook de Raad acht het volstrekt niet aannemelijk dat een rivaliserende groepering van het FARC het op hen gemunt zou hebben maar dat haar moeder hun eis om wapens en drugs te smokkelen negeert en zij louter verbale bedreigingen uiten als gevolg hiervan, te meer zij dit vervolgens op regelmatige basis volhouden gedurende een viertal jaar, zonder dat hier verder nog enig gevolg aan gegeven wordt en zonder dat deze groepering hier schijnbaar enig voordeel uit haalt. Verzoekster uit slechts haar ongenoegen, doch brengt geen enkel concreet element bij dat hier een ander licht op kan schijnen.

Waar verzoekster met betrekking tot de volgende motieven “Dat u uw belagers na deze incidenten in oktober nooit meer zag, terwijl er de mogelijkheid was, aangezien u nog een maand lang met de bus naar het werk nam, doet verdere twijfels rijzen aangaande deze problemen.

Het gedrag dat u in de daarop volgende maanden stelde, rijmt niet met een vrees, wat afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw problemen. U verklaart dat u na de tweede bedreiging in oktober nog bleef werken en de bus naar het werk bleef nemen (NPO, p. 11). Gevraagd welke voorzorgsmaatregelen u nam aangezien u nog een hele maand de bus naar het werk nam, verklaart u dat u altijd in het gezelschap van collega's de bus nam (NPO, p. 14). Louter met een collega de bus nemen komt weinig overtuigend over indien u daadwerkelijk zou vrezen voor repercussies door gewapende groeperingen, die zich immers bezwaarlijk zouden laten tegenhouden door een collega van u. Gevraagd waarom u geen andere voorzorgsmaatregelen nam zoals diezelfde bus niet meer te nemen, verklaart u dat u enkel de bus kon nemen want de taxi is relatief duur (NPO, p. 14). Ook deze loutere verklaringen overtuigen niet indien u daadwerkelijk geloofde dat uw leven in gevaar was. Hierbij aansluitend verklaart u eerder dat u reeds ervaring had met de veiligheidsmaatregelen die de politie voorstelt, door de situatie in 2015, waaronder frequent verhuizen (NPO, p. 7 en p. 9). Gevraagd of u deze veiligheidsmaatregel toepaste, verklaart u dat u niet verhuisde (NPO, p. 12). Gevraagd waarom u niet verhuisde, verklaart u dat u nog maar net verhuisd was en dat verhuizen moeilijk is in Colombia aangezien er veel papieren voor nodig zijn (NPO, p. 12). Dit is vanzelfsprekend weinig overtuigend. Dat u niet wou verhuizen uit praktische redenen, rijmt bezwaarlijk met een vrees. Ten slotte verklaart u dat u de mannen nooit meer tegen kwam aangezien u nooit meer alleen probeerde zijn op de bus en niet meer buitenshuis te komen (NPO, p. 15). Echter verklaart u daarna dat u enkel nog naar drukke plekken ging zodat u zou opgaan in de massa (NPO, p. 17). Dat u überhaupt naar drukke plekken gaat -gezien uw vrees- terwijl u eerder verklaarde niet naar buiten te gaan, is vreemd. Al deze aspecten wijzen bezwaarlijk op een vrees gezien de situatie die u aanhaalt.” stelt dat het niet is omdat men deze handelingen blijft stellen er geen vrees is voor verdere gevolgen, kan zij niet overtuigen. Verzoekster beperkt zich opnieuw tot het uiten van haar ongenoegen, maar brengt opnieuw geen concreet element bij dat op enigerlei wijze afbreuk kan doen aan deze motieven. Ook de Raad acht het gedrag van verzoekster niet in overeenstemming met het hebben van een daadwerkelijke vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade. De argumentatie dat zij niet verder financieel en psychologisch in de problemen wilde komen, valt

niet te rijmen met een vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade. Overigens wordt dit niet verder toegelicht in het verzoekschrift.

Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoekster, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekster dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt geviséerd.

De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43)

In de bestreden beslissing wordt het volgende uiteengezet over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC.

Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebelligroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het **platteland** en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook **gemeenrechtelijke criminaliteit**, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Verzoekster brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop voormelde analyse is gestoeld, niet langer correct of actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal de verkeerde conclusies hieruit zou hebben getrokken.

Verzoekster toont gelet op het voorgaande niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoont.

2.5. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen mei tweeduizend vijftientig door:

C. DIGNEF, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF